

প্ৰাতঃ মুৰুলী

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ কোনটো কথাৰ স্মৃতি থাকিলে সময় নষ্ট নকৰিব?

উত্তৰ: এয়া হৈছে সংগমৰ সময়, বহুত উচ্চ লটাৰি পাইছা। পিতাই আমাক হীৰাৰ দৰে দেৱতা কৰি গঢ়ি আছে। এইটো স্মৃতিত থাকিলে কেতিয়াও সময় নষ্ট নকৰিব। এই জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস, সেয়েহে পঢ়া যাতে কেতিয়াও থতি নকৰা। মায়াই দেহ-অভিমানত আনিবলৈ চেষ্টা কৰিব। কিন্তু তোমালোকৰ যোগ পোনপটীয়াকৈ পিতাৰ সৈতে থাকিলে সময় সফল হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলেতো এইটো জানা যে এইজন হৈছে পিতা, ইয়াত ভয়ৰ কোনো কাৰণ নাই। এওঁ কোনো সাধু, মহাত্মা নহয় যিয়ে কিবা অভিশাপ দিব বা থং কৰিব। সেই গুৰুসকলৰ মাজতটো বহুত থং থাকে, সেয়েহে তেওঁলোকক মানুহে ভয় কৰে, অভিশাপ যাতে নিদিয়। ইয়াততো এনেকুৱা কোনো কথা নাই। সন্তানসকলে কেতিয়াও ভয় খাব নালাগে। পিতাক সেইজনেহে ভয় কৰে যি নিজেই চঞ্চল। সেই লৌকিক পিতাইতো থঙো কৰে। ইয়াত পিতাই কেতিয়াও থং আদি নকৰে। বুজায় - যদি পিতাক স্মৰণ নকৰা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। নিজৰেই জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে লোকচান কৰিব। পিতাইতো বুজনি দিয়ে, যাতে আগলৈ শুধৰণি হৈ যায়। বাকী এনেকুৱা নহয় যে পিতাই থং কৰে। পিতাইতো বুজাই থাকে, সন্তানসকল নিজকে শুধৰাবৰ বাবে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মনযোগ দিয়া। লগতে চক্ৰক বুদ্ধিত ৰাখা, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। স্মৃতি হৈছে মুখ্য। বাকী সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্যটো অতি সাধাৰণ। সেয়া হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। কিন্তু তাৰ লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। এই সময়ত হৈছে একেবাৰে আসুৰী গুণ। সৰু-সৰু লৰা-ছোৱালীৰো আসুৰী গুণ থাকে, কিন্তু সিহঁতক মাৰিব নালাগে নহ'লে আৰু বেছিকৈহে শিকিব। তাত সত্যযুগত শিকিবলগীয়া নহয়। ইয়াত পিতৃ-মাতৃৰ পৰা সন্তানে সকলো শিকে। বাবাই দুখীয়াসকলৰ কথা কয়। ধনীসকলৰ বাবে যেন ইয়াতেই স্বৰ্গ। তেওঁলোকক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন নহয়। এয়াতো হৈছে পঢ়া। শিক্ষক লাগে, যিয়ে শিকাব, শুধৰাব। সেয়েহে পিতাই দুখীয়াৰ কথা কয়। মনুষ্যৰ এতিয়া কেনেকুৱা অৱস্থা। কেনেকৈ সন্তান নষ্ট হৈ যায়। মাতা-পিতাক সকলোৱে চাই থাকে (সন্তানে মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰে)। আকৌ শিশুকালতেই সকলো নষ্ট হৈ যায়। এই আত্মিক পিতাই কয় - মইও দৰিদ্ৰ নিবাসী। বুজাও - চোৱা, এই সৃষ্টিত মানুহৰ কি অৱস্থা হৈছে। সৃষ্টি তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। তামোপ্ৰধানৰো এটা সীমা থাকে নহয় জানো। 1250 বছৰতো কলিযুগৰ হ'ল। এদিনো কম বেছি নহয়। সৃষ্টি যেতিয়া সম্পূৰ্ণ তমোপ্ৰধান হৈ পৰিল তেতিয়া পিতা আহিবলগীয়া হ'ল। পিতাই কয় - মই ড্ৰামা অনুসৰি বান্ধ খাই আছোঁ। মই আহিবই লাগে, আৰম্ভণিতে কিমান দুখীয়া আহিছিল। ধনীও আহিছিল, দুয়ো একেলগে বহিছিল। ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰৰ কন্যাসকল পলাই আহিল, একোৱেই লৈ নাইলৈ। কিমান হাহাকাৰ হ'ল। ড্ৰামাত যি হ'বলগা আছিল সেয়া হৈ গ'ল। এনে হ'ব বুলি ভবাও নাছিল। বাবাই নিজেই আচৰিত হৈছিল, কি হৈ আছে। এওঁলোকৰ বুৰঞ্জী অতিসুন্দৰ। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বাবাই সকলোকে কৈ দিলে যে চিঠি লিখাই আনা - আমি জ্ঞান অমৃত পান কৰিবলৈ যাওঁ। তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ স্বামীসকল বিলাতৰ পৰা আহি গ'ল। তেওঁলোকে ক'লে - বিহ দিয়া, এওঁলোকে ক'লে - আমি অমৃত পান কৰিছোঁ বিহ কেনেকৈ দিব পাৰো। ইয়াৰ ওপৰত এওঁলোকৰ এটা গীতো আছে। ইয়াকে কোৱা হয় চৰিত্ৰ। শাস্ত্ৰত আকৌ কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ লিখি দিছে। কৃষ্ণৰতো কথা হ'ব নোৱাৰে। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকত এই সকলোবোৰ হয়। হাঁহি-কান্দোন আদি আদি.....। এনেকৈতো দুয়োজন পিতাই কয় যে আমিহে একো কৰা নাই। এয়াতো ড্ৰামাৰ খেল চলি আছে। সৰু-সৰু সন্তানসকল আহি গ'ল। এতিয়া তেওঁলোক কিমান ডাঙৰ হৈ গ'ল। সন্তানসকলৰ কিমান চমৎকাৰ নাম সন্দেহী (বোৰ্তাবাহক) পুত্ৰীয়ে লৈ আনিলে, আকৌ সেইসকলৰ মিসকল পলাই গ'ল তেওঁলোকৰ সেই নামতো এতিয়া নাই, আকৌ পুৰণা নামেই আৰম্ভ হৈ গ'ল, সেইকাৰণে ব্ৰাহ্মণৰ মালা গাথা নহয়।

তোমালোকৰ ওচৰত একোৱেই নাই। প্ৰথমে মালা জপিছিল। এতিয়া তোমালোক মালাৰ দানা হৈ পৰা। তাত ভক্তি নাথাকে। এই জ্ঞান হৈছে বুজিবলগীয়া আৰু হয়ো চেকেণ্ডৰ জ্ঞান। আকৌ তেওঁক কোৱা হয় জ্ঞানৰ সাগৰ, গোটেই সাগৰক চিয়াহী বনোৱা আৰু জংঘলক কলম বনালেও সম্পূৰ্ণ নহয় আকৌ হয়ো চেকেণ্ডৰ কথা। 'অল্‌ফক' জানিলে 'বে' বাদশ্বাহী নিশ্চয় পোৱা উচিত। গতিকে সেইটো অৱস্থা পাবলৈ অৰ্থাৎ পতিতৰ পৰা পাবলৈ হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক, বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা শিক্ষক আছে কিন্তু কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে শিক্ষকেও কি কৰিব। শিক্ষকেতো পঢ়াব। এনেকুৱাতো নহয় যে

উপটোকন লৈ পাছ কৰাই দিব! এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পায় যে বাপদাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। বাপদাদাৰ নামত অনেক কন্যাৰ চিঠি আহে। শিৱবাবা মাৰফং প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা, এইদাদাৰ দ্বাৰা। ত্ৰিমূৰ্তিত আছে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰায়। ব্ৰহ্মাক সৃষ্টি কৰ্তা বুলি কোৱা নহয়। বেহদৰ সৃষ্টি কৰ্তাতো সেই পিতাহে হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও বেহদৰ হৈ গ'ল। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে যেতিয়া বহুত প্ৰজাও হৈ যাব। সকলোৱে কয় গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ, শিৱবাবাক গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো সকলো আত্মাৰ পিতা হৈ গ'ল। আত্মাসকল সকলো ভাই-ভাই। আকৌ ভাই-ভনী হয়। বেহদৰ বংশাৱলীৰ মুখ্য হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। যেনেকৈ একোটা সম্প্ৰদায়ৰ বংশাৱলী থাকে। এইয়া হ'ল বেহদৰ বংশাৱলী। আদম আৰু বীৰী, আদম আৰু ইভ কাক কয়? ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীক কোৱা হয়। এতিয়া বংশাৱলীতো বহুত ডাঙৰ হৈ গ'ল। গোটেই বৃক্ষ জৰ্জৰিত হৈ পৰিল। পুনৰ নতুন লাগিব। ইয়াকে কোৱা হয় ভিন্ন ধৰ্মৰ বৃক্ষ। ভিন্ন চেহেৰা আছে এটা আনটোৰ লগত নিমিলে। প্ৰতিজনৰে কাৰ্যৰ ভূমিকা এজনৰ লগত আনজনৰ নিমিলে। এয়া অতি গুঢ় কথা। ঠেক বুদ্ধিৰ লোকে বুজিব নোৱাৰে। বহুত কঠিন। মই আত্মা সূক্ষ্ম বিন্দু হওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাও সূক্ষ্ম বিন্দু। ইয়াত কামতে আহি বহে। আত্মা কোনো সৰু ডাঙৰ নহয়। বাপদাদা দুয়োজনৰ একত্ৰিত ভূমিকা অতি বিস্ময়কৰ। বাবাই এয়া বহুত অনুভৱী ৰথ লৈছে। বাবাই স্বয়ং বুজায় - এওঁ ভাগ্যশালী ৰথ হয়। এই ঘৰত অথবা ৰথত আত্মা বহি আছে। মই এনেকুৱা পিতাক ভাঙালৈ নিজৰ ঘৰ বা ৰথ দিমনে, কি ভাবা! সেই কাৰণে এওঁক ভাগ্যশালী ৰথ বুলি কোৱা হয়, য'ত পিতা বহি তোমালোক সন্তানসকলক হীৰাৰ দৰে দেৱতা কৰি তোলে। আগতে জানো বুজিছিল। একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিল।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা গতিকে ভাল দৰে পুৰুষাৰ্থো কৰিব লাগে, সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। স্কুলত সময় নষ্ট কৰিলে অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাব। পিতাই তোমালোকক বহুত ডাঙৰ লটাৰি দিয়ে। কোনোবাই ৰজাৰ ঘৰত জন্ম ল'লে সেয়া লটাৰি পোৱা নহ'ল জানো। কঙাল হ'লে জানো তেওঁক লটাৰী পোৱা বুলি ক'ব। এইয়া হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ লটাৰি, ইয়াত সময় নষ্ট কৰা উচিত নহয়। বাবাই জানে এয়া হৈছে মায়াৰ বস্ত্ৰিং। বাৰে বাৰে মায়াই দেহ-অভিমানলৈ লৈ আনে। তোমালোকৰ পিতাৰ লগত পোনপটীয়া যোগ আছে। সন্মুখত বহি আছে নহয় জানো সেই কাৰণে ইয়ালৈ পুনৰুজ্জীৱিত হ'বলৈ আহাঁ ড্ৰামা অনুসৰি। পিতাই কয় - মই তোমালোকক যি বুজাও সেইয়া ধাৰণা কৰিব লাগে। এই জ্ঞানো তোমালোকে এতিয়াহে পোৱা। পুনৰ প্ৰায় লোপ হৈ যায়। অনেক আত্মা শান্তিধামলৈ গুচি যায়। আকৌ আধাকল্পৰ পিছত ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। আধাকল্পৰ পৰা তোমালোকে বেদ-শাস্ত্ৰ পঢ়ি আহিছা, ভক্তি কৰি আহিছা। এতিয়া মুখ্য কথা বুজোৱা হৈছে যে তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া জন্ম-জন্মান্তৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী হৈ যোৱা। স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যোৱা। তাত সকলোৱে সুখত থাকে। পিতাই সোৱঁৰাই দিয়ে - তোমালোকক স্বৰ্গত কিমান অপাৰ সুখ দিছিলো। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। পুনৰ সকলো হেৰুৱাই পেলালা। তোমালোক ৰাৱণৰ গোলাম হৈ গ'লা। এয়া ৰাম আৰু ৰাৱণৰ কিমান বিস্ময়কৰ খেল। এয়া পুনৰ হ'ব। অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। স্বৰ্গত তোমালোক সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান-সম্পত্তিৱান হৈ থাকা। ইয়াত মনুষ্যক স্বাস্থ্যৱান কৰি ৰাখিবলৈ কিমানখৰচ কৰে সেইয়াও এটা জন্মৰ বাবে। তোমালোকৰ আধাকল্প স্বাস্থ্যৱান কৰি ৰাখিবলৈ কিমান খৰচ হয়! এক অনা পইচাও নহয়। দেৱতাসকল সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱাননহয় জানো। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱানহ'বৰ কাৰণে। এজন পিতাৰ বাহিৰে সকলোকে সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান অন্য কোনেও কৰি তুলিব নোৱাৰে। তোমালোক এতিয়া সৰ্বগুণ সম্পন্ন হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছে। পিতাই তোমালোকক নতুন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি আছে। ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ নহয় তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। যেতিয়ালৈকে পুৰুষোত্তম সংগমযুগত পিতাৰ দ্বাৰা পুৰুষোত্তম হ'বলৈ নাহে তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে।

অহু, আজি বাবাই ৰুহানী ড্ৰিলো (আত্মিক ব্যায়াম) শিকালে, জ্ঞানো শুনালে, সন্তানসকলক সাৱধানো কৰিলে। অৱহেলা নকৰিবা, অপ্ৰয়োজনীয় কথা নকবাও। শান্তিত থাকা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) বিকৰ্ম বিনাশ কৰি নিজকে শুধৰাবলৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিব লাগে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) দেৱতা হ'বলৈ সংগম যুগত পুৰুষোত্তম হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, অৱহেলা কৰি নিজৰ টাইম ৱেষ্ট (সময় নষ্ট) কৰিব নালাগে।

বৰদান: মন-বুদ্ধিক অনুভৱৰ আসনত স্থিত কৰোঁতা এক নম্বৰ বিশেষ আত্মা হোৱা
প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ ভিতৰত সংকল্প থাকে যে মই বিশেষ আত্মা এক নম্বৰ হ'ম, কিন্তু সংকল্প আৰু
কৰ্মৰ পাৰ্থক্যক সমাপ্ত কৰিবলৈ স্মৃতিক অনুভৱত আনিব লাগে। যেনেকৈ শুনা, জনা মনত থাকে তেনেকৈ
নিজকে সেই অনুভৱৰ স্থিতিত আনিব লাগে, তাৰ বাবে নিজৰ আৰু সময়ৰ মহত্বক জানি মন আৰু বুদ্ধিক
যিকোনো অনুভৱৰ আসনত স্থিত কৰি লোৱা, তেতিয়া এক নম্বৰ বিশেষ আত্মা হৈ যাব।

শ্লোগান: বেয়াৰ ৰীচ (গৈশা) এৰি ভালৰ ৰেচ (প্ৰতিযোগিতা) কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ মধুৰ মহাবাক্য

“গুপ্ত ভেশধাৰী পৰমাত্মাৰ সন্মুখত কন্যাসকলৰ, মাতৃসকলৰ সন্মুখত”

এতিয়া জগতৰ লোকসকলৰ এইটো বিচাৰ আহিব লাগে যে এই কন্যাসকলে, মাতৃসকলে সন্মুখত কিয় ল'লে? এয়া কোনো
হঠযোগ, কৰ্ম-সন্মুখত নহয় কিন্তু একেবাৰে সহজযোগ, ৰাজযোগ, কৰ্মযোগ সন্মুখত নিশ্চয় হয়। পৰমাত্মা নিজে আহিছে
জীৱন্তে দেহ সহিত দেহৰ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক মনেৰে সন্মুখত কৰায় অৰ্থাৎ পাঁচ বিকাৰৰ সম্পূৰ্ণ সন্মুখত নিশ্চয় কৰাব
লাগে। পৰমাত্মা আহিল আৰু ক'লে যে দান দিলেহে গ্ৰহণ আতৰিব। এতিয়া মায়াৰ এই গ্ৰহণ যি আধাকল্পৰ পৰা লাগি
আছে ইয়াৰ দ্বাৰা আত্মা ক'লা (পতিত) হৈ গ'ল, সেই আত্মাক পুনৰ পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। চোৱা, দেৱতাসকলৰ আত্মা
কিমান পবিত্ৰ আৰু চমত্কাৰী, যেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হয় তেতিয়া শৰীৰো নিৰোগী পবিত্ৰ পোৱা যায়। এতিয়া এই সন্মুখত
তেতিয়া হ'ব যেতিয়া প্ৰথমে কিবা বস্তু পোৱা যায়। দুখীয়াৰ সন্তান ধনীৰ কোলালৈ গ'লে তেতিয়া নিশ্চয় কিবা দেখি
কোলাত উঠে, কিন্তু ধনীৰ সন্তান দুখীয়াৰ কোলালৈ যাব নোৱাৰে। তেন্তে ইয়াত কোনো অনাথ আশ্ৰম নাই, ইয়াততো
ডাঙৰ ডাঙৰ ধনবান, কুলবান মাতৃসকল-কন্যাসকল আছে যিসকলক জগতৰ লোকসকলে এতিয়াও বিচাৰে যে ঘৰলৈ
উভতি আহক, কিন্তু তেওঁলোকে কি প্ৰাপ্ত কৰিলে যে সেই মায়াৰী ধন, পদাৰ্থ অৰ্থাৎ সৰ্বস্ব সন্মুখত কৰিলে। গতিকে নিশ্চয়
ইয়াৰ পৰা তেওঁলোকৰ বেছি সুখ শান্তি প্ৰাপ্ত হৈছে সেইবাবেতো সেই ধন, পদাৰ্থক প্ৰত্যাখ্যান কৰি দিলে। যেনেকৈ ৰজা
গোপীচন্দ্ৰই অথবা মীৰাই ৰাজপদ অথবা ৰাজত্বৰ সন্মুখত কৰিলে। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় অতিন্দ্ৰীয় অলৌকিক সুখ যাৰ
আগত সেই জগতৰ পদাৰ্থ তুচ্ছ, তেওঁলোকে জানে যে জীৱন্তে মৰি যোৱা বাবে তেওঁলোকে জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে
অমৰপুৰীৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) প্ৰাপ্ত কৰি আছে, সেইবাবে ভৱিষ্যত গঢ়ি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। পৰমাত্মাৰ হোৱা
মানে পৰমাত্মাৰ হৈ যোৱা, সকলো তেওঁক অৰ্পণ কৰি দিয়া আকৌ প্ৰতিদানত তেওঁ অবিনাশী পদ দি দিয়ে। গতিকে এই
মনোকামনা পৰমাত্মাইহে আহি এই সংগমৰ সময়ত পূৰ্ণ কৰে কিয়নো তোমালোকে জানা যে বিনাশ জ্বালাত তন-মন-ধনৰ
সৈতে সকলো ভস্মীভূত হৈয়েই যাব, তেন্তে কিয়নো পৰমাত্মাৰ অৰ্থে সফল নকৰো। এতিয়া এইটো ৰহস্যও বুজিব লাগে যে
যেতিয়া সকলো বিনাশ হ'বই তেন্তে আমিনো লৈ কি কৰিম। আমি কোনো সন্মুখত নিচিনাকৈ, মণ্ডলেশ্বৰৰ নিচিনাকৈ
ইয়াত মহল সাজি বহিব নালাগে কিন্তু ঈশ্বৰৰ অৰ্থে বীজ লগালে তাত ভৱিষ্যতে জন্ম-জন্মান্তৰ তেওঁৰ হৈ যোৱা যায়,
এইটো হৈছে গুপ্ত ৰহস্য। প্ৰভুতো দাতা হয় এটা দিলে এশ পোৱা যায়। কিন্তু এই জ্ঞানত প্ৰথমে সহন কৰিবলগীয়া হয়
যিমান সহন কৰিব সিমানে অন্তত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব। সেইকাৰণে এতিয়াৰ পৰাই পুৰুষাৰ্থ কৰা। ভাল বাৰু!

ওঁম্ শান্তি!!